

жда сиромашка-та въ жгала вързана за рѣцѣ-гѣ и краката и уста-та ѝ затикнати. Кога-го той ѝ развърза връзки-гѣ, тя паднала полумъртва на земя-та, словила са о колѣне-гѣ му съ смѣхъ и плачъ, той я понапрѣсква съ малко вода, далъ ѝ вино да пийне. Но нито една умна дума не можалъ да разбере отъ уста-та ѝ; страхъ-тъ, кога-то я нападналъ червенобрадия, и скърбъ-та, кога-то тя чула господаря си да са бачи изъ стѣла-та, дѣто го очаквалъ неприятель-тъ му, нейни-тъ петъ-тъ чувства са измѣнили, видѣла години-гѣ си колко-то имало още да живѣе, не осѣщала нито студъ, нито топлина, нито гладъ и ситостъ.

«Азъ глѣдахъ капитанина още една недѣля при хеве си до дѣ му измина рана-та. Потеря-та са случи и безъ него и какво ни донесе, че имахме още за нѣкоя и друга година спокойствие отъ нехранимайковци-тъ. Улови са само едно малко момче, на кое-то баща му бѣше при хайдуци-тъ и то нѣколко пѣти прибѣгвало при него. Съ него не можеше нищо да са прави за това го и пуснаха да си ходи. Само едно нѣщо то разказа: на съща-та сѣтрѣнь послѣ онази ношъ, въ коя-то червенобрадия са прижири съ неприятели си, дружина-та са скарала съ него, пожове-тъ бѣнали и скоро той бѣлъ станалъ жертва на одного отъ приятели-тъ си, кой-то му заболъ ножъ-тъ си на също-то место въ гърди-тъ, въ кое-то той бѣше случилъ Ерминия.

«Синоръ Густаво отиде за Неаполъ, и отъ тамъ съ вавора са отправилъ за Гърция. Послѣ нѣколко години азъ са научихъ отъ единъ живописецъ, че кога-то плавалъ въ открито море, той са удавилъ. Види са рана-та му да не е била добръ зарастла, та са наляла съ вода, защото-то той ми приказваше често, че са надплаввалъ съ най-първи-тъ. Но дѣ е останала кадра-та на Ерминия, живописецъ-тъ не помнеше да ми обади, защото-то си не наумѣва дѣ е я видѣлъ. Азъ би далъ половина отъ имотъ-тъ си, ако бихъ щастливъ да я намеря.

«Чуешъ ли приятелю, това бѣше история-та на Барбаросса и Ерминия?»